

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/156/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713010005
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2713010005.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29.06.2023, č. k. 7T/8/2014-546, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.02.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajskej prokuratúry z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 29.06.2023, č. k. 7T/8/2014-546, bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 65/11 zo dňa 02.01.2013 pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 na tom skutkovom základe, že dňa 08.10.2005 v čase približne o 20:00 hod. ako príslušník D. E. služobne zaradený ako starší inšpektor s územnou a objektovou zodpovednosťou na F. F. D. E. G. C., v čase osobného voľna, spoločne s dvomi doposiaľ neustálenými osobami pod zámenkou podania vysvetlenia na F. F. D. E. G. C. vylákal z miesta trvalého bydliska vo G. č. XXX, okr. C., poškodeného H. I., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, spolu nasadli do osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat tmavej farby nezisteného evidenčného čísla a viezli ho smerom k lokalite zvanej H., pričom počas jazdy mu obžalovaný oznámil, že niekto mu ukradol peniaze a práve jeho videli v blízkosti jeho osobných vecí, následne doposiaľ nezistená osoba sediaci vzadu vedľa poškodeného si dala na ruky tmavé rukavice a bejzbalovou palicou si udierala po druhej ruke, čím u poškodeného vyvolala pocit zastrašenia, počas tohto konania obžalovaný poškodenému vulgárne nadával a žiadal, aby mu tie peniaze vrátil; po príchode na poľnú cestu v lokalite zvanej H. v blízkosti lesa prikázali poškodenému, aby vystúpil z auta von, potom ho bližšie nezistená osoba udrela bejzbalovou palicou viackrát do tela až spadol na zem a tam ho všetci traja kopali a bili päťami do celého tela, ďalšia z nestotožnených osôb mu priložila k hlave pištoľ s tým, aby povedal, kde sú peniaze a vystrelila najmenej dvakrát do vzduchu; keď skončili s útokmi, obžalovaný mu pohrozil, že ak uvedenú udalosť ohlásí na polícii, alebo sa nechá ošetriť v nemocnici, prídu za ním a zabijú ho; poškodený pri tomto útoku utrpel pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre s krvnými výronmi v oblasti čelovo – temennej vpravo, v spánkovej vľavo, v oblasti ľavej ušnice s odreninami kože na tvári, pomliaždenie mäkkých tkanív ľavej strany hrudníka – hrudnej steny, bez úrazových zmien na kostnom skelete, pomliaždenie mäkkých tkanív ľavej driekovej oblasti s prechodným mikroskopickým krvácaním do moču a pomliaždenie s krvným výronom v oblasti ľavého ramena a ľavého stehna bez úrazových zmien na kostnom skelete, pričom tieto zranenia si u neho vyžiadali liečenie v trvaní najmenej 7 dní, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd opatrovníčky poškodeného neb. H. I., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, A. H., H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX a E. J., H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 546-558 spisu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal krajský prokurátor odvolanie a to voči výroku o vine, o treste ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo (č. I. 542 spisu), ktoré dodatočne odôvodnil osobitným písomným podaním zo dňa 02.10.2023, doručeným okresnému súdu dňa 03.10.2023 (č. I. 566-570 spisu).

Obžalovaný prítomný na hlavnom pojednávaní sa vzdal práva na podanie odvolania a nesúhlasil s podaním odvolania v jeho prospech osobami uvedenými v § 308 ods. 2 Trestného poriadku (č. I. 542 spisu).

Krajský prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania po podrobnej rekapitulácii záverov napadnutého rozsudku uviedol, že zotrúva na svojom vyjadrení prezentovanom v písomnom odôvodnení odvolania zo dňa 04.10.2022, teda že: „Je pravdou, že poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že krátko po skutku mu v nemocnici v Ružomberku zistili zlomeninu rebra. V spisovom materiáli sa na č.l. 148 nachádza správa Ústrednej vojenskej nemocnice Ružomberok, Psychiatrického oddelenia zo dňa 10.10.2005, teda 2 dni po skutku, kde po Rtg v rámci diagnózy je uvedená aj fraktúra 11. rebra. Zo znaleckého posudku znalca MUDr. Pamulu vyplýva, že uvedenú lekársku správu mal k dispozícii aj on, keď ďalej uvádza, že uvedená zlomenina rebra sa nepotvrdila ani pri prvotnom vyšetrení hrudníka, ani pri popise röntgenológom dňa 11.10.2005. Vyjadrenie röntgenológa zo dňa 11.10.2005 sa nachádza v prepúšťacej správe Ústrednej vojenskej nemocnice Ružomberok, Psychiatrického oddelenia zo dňa 26.10.2005, kde sa konštatuje, že v tejto projekcii traumatické lézie na skelete rebier preukázať nemožno. Z uvedeného konštatovania je len zrejmé, že v danom zobrazení nie je možné vidieť poruchy rebier spôsobené úrazom.

V každom prípade, pri vyšetrení dňa 10.10.2005 bol poškodený informovaný o zlomenine rebra, ako sám uviedol, pri nádychu cítil bolesť, a preto vzhľadom na uvedené objektívne i subjektívne okolnosti ohľadom uvedenej diagnózy, vyjadrenie poškodeného o zlomenom rebre nemôže byť pričítané v jeho neprospech. Naopak, poškodený vo výpovedi uviedol, že zlomenina rebra sa zistila až v Ružomberku, čo v podstate korešponduje s lekárskou správou Ústrednej vojenskej nemocnice Ružomberok, Psychiatrického oddelenia zo dňa 10.10.2005, a preto v tomto smere nemožno hovoriť o rozpore medzi výpoveďou poškodeného a predmetnou lekárskou správou, či znaleckým posudkom MUDr. Pamulu, ktorý vyhodnotil, že zranenia, ktoré utrpel poškodený, sú z medicínskeho hľadiska ľahké, boli spôsobené pri slabej intenzite vedených úderov, a to aj tvrdým tupým predmetom napr. i typu baseballovej palice, hoci medzi zraneniami zlomeninu rebra neuvádzal.

Je tiež pravdou, že K. E., ktorý ošetroval poškodeného dňa 08.10.2005 bezprostredne po skutku, vo výpovedi dňa 20.01.2012 na položenú otázku uviedol, že sa nevie s určitosťou vyjadriť k tomu, či si mohol poškodený uvedené zranenia spôsobiť sám. K. E. k veci vypovedal aj 04.04.2011, kedy uviedol, že zranenia si poškodený nemohol spraviť sám. Na túto výpoveď však súd neprihliadal z dôvodu, že bola vykonaná pred vznesením obvinenia A. B.. V tomto smere však poukazujem lekársku správu K. E. zo dňa 08.10.2005, v ktorej nie je ani zmienka o tom, že poškodený prišiel na ošetrovanie pod vplyvom alkoholu a teda nie je dôvod čo i len uvažovať o tom, že zranenia poškodeného neboli spôsobené inou osobou. Naopak, K. E. vo výpovedi zo dňa 20.01.2012 uviedol, že poškodený z obáv o svoj život odmietol hospitalizáciu v nemocnici v Skalici, bol vystrašený a vystresovaný, čo nasvedčuje skôr traumatizujúcejmu zážitku.

Za zásadne rozporné nie je možné označiť ani vyjadrenie poškodeného pred lekárom dňa 08.10.2005, že útočníci mu dali na hlavu kuklu a bili ho baseballovými palicami s výpoveďou poškodeného zo dňa 03.08.2012, kedy o kukle nič nehovoril a baseballovú palicu mal mať podľa jeho vyjadrenia len jeden muž. V tomto smere poukazujem predovšetkým na skutočnosť, že poškodený sa ku skutku vyjadroval takmer po 7 rokoch od jeho spáchania, kedy síce nehovoril o kukle, no hovoril o tom, že útočníci mu kázali, aby si na hlavu natiahol sveter alebo mikinu. O tom, že poškodený v určitom čase v priebehu skutku mal „niečo na hlave“, vypovedala na hlavnom pojednávaní aj svedkyňa A. H., sestra poškodeného, ktorá o tejto skutočnosti vedela z rozprávania poškodeného. Uvedené rozpory sú menej závažné a vzhľadom na odstup času od spáchania skutku aj pochopiteľné."

K tomu namietal, že na tieto odvolacie námietky prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval, hoci v závere rozhodnutia druhostupňového súdu zo dňa 18.04.2023 sa konštatuje, že úlohou okresného súdu bude (okrem iného) dôsledne sa vysporiadať aj s odvolacími námietkami krajského prokurátora. Zároveň zdôraznil, že pokiaľ súd záver, že poškodený si zranenia mohol spôsobiť aj sám pádom na vozovku, vyvodzuje z výpovedí obžalovaného alebo nevlastného otca poškodeného, ktorí takéto situácie popísali, tak potom uviedol, že obaja zhodne uviedli, že vždy to bolo po požití alkoholu. V danom prípade sa však súd pri hodnotení dôkazov nezaoberal otázkou, či poškodený v kritickom čase bol pod vplyvom alkoholu alebo nie. Z lekárskej správy takýto údaj nie je zrejмый,

a je pravdepodobné, že ak by si mal poškodený spôsobiť zranenia sám opakovaným pádom na vozovku, jeho ovplyvnenie alkoholom by bolo poznateľné a zaznačené v prvotnej lekárskej správe. Tak, ako konštatuje prvostupňový súd, je nepochybné, že poškodený mal problémy s alkoholom, no nebolo preukázané, že aj v kritický večer bol pod vplyvom alkoholu. Naopak, z výpovedí príbuzných poškodeného je zrejmé, že tento v kritický večer pod vplyvom alkoholu nebol, a takýto záver nemožno vyvodit' ani z výpovede ošetrojúceho lekára K. E., ktorý na hlavnom pojednávaní na položenú otázku, či poškodený pri vyšetrení dňa 08.10.2005 javil známky požitia alkoholu uviedol, že si nepamätá.

Ďalej uviedol, že prvostupňový súd spochybnil aj vierohodnosť výpovede svedkyne L. H., matky poškodeného, a to z toho dôvodu, že uviedla, že pre syna prišli večer okrem obžalovaného aj dvaja muži, pričom jedného z nich označila ako L. M., ktorého spoznala priamo ona, no vykonanými dôkazmi bolo následne zistené, že tento sa v kritickom čase nachádzal v práci a druhého z nich označila za K. N., ktorého nepoznala, ale jeho meno jej mal povedať poškodený, ktorý však v prípravnom konaní uviedol, že L. M. a K. N. nepozná. Súd v tomto smere poukázal tiež na výpoveď sestry poškodeného A. H., ktorá uviedla, že poškodený jej okrem obžalovaného žiadne iné mená nepovedal a druhej sestry poškodeného E. J., ktorá uviedla, že sa jej zdalo, že poškodený ďalších dvoch mužov, ktorí mali prísť s obžalovaným, nepoznal a mená L. M. a K. N. má od svojej matky, ktorá L. M. spoznala a o K. N. rozprávali ľudia.

K tomu uviedol, že výpoveď svedkyne L. H. ohľadom prítomnosti L. M. na ich dvore v kritický večer sa síce nepotvrdila, no svedkyňa v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní k menovanému tiež uviedla, že ho pozná len z videnia (a preto aj pri opoznávaní si nebola úplne istá). Vo vzťahu k K. N., svedkyňa v prípravnom konaní (apríl 2012) uviedla, že predtým ho nikdy nevidela, nevie, odkiaľ to meno má, či jej to povedala starinka alebo B. a na hlavnom pojednávaní (jún 2018) tiež uviedla, že jej sa zdá, že N. jej povedal jej syn na 99%, odkiaľ by to to inak vedela. Svedkyňa teda nepovedala s určitosťou, že jej to povedal syn, z jej výpovede vyplýva, že k takému záveru došla sama na základe dedukcie vzhľadom na okolnosti, keďže si už na to nepamätala. V súvislosti s posudzovaním vierohodnosti výpovede svedkyne L. H. súd poukázal aj na výpoveď E. J., ktorá však okrem vyššie uvedeného uviedla, že v tom období sa udiala podobná trestná udalosť a to sa rozprávalo s týmito dvoma dotýčnými (t.j. M. a N.). Z výpovede svedka K. N. pritom vyplýva, že L. M. poznal asi od roku 2004, „poznal ho zo C. z práce a z ich trestnej veci, čo bolo v minulosti.“ Nie je teda vylúčené, že svedkyňa mená dvoch mužov, ktorí prišli do ich domu spoločne s A. B., prevzala z inej udalosti, ktorá sa stala vo G., resp. v okrese C. a o ktorej sa medzi ľuďmi hovorilo. U každého svedka postupom času dochádza k prirodzenému vyhasínaniu pamäťovej stopy. Svedkyňa v čase prvého výsluchu vypovedala 5 rokov po skutku ako 64 ročná a na hlavnom pojednávaní ako 71 ročná. Napriek tomu vo všetkých ostatných podstatných okolnostiach vypovedala vždy rovnako. Krajský prokurátor tiež dôvodil, že obžalovaného A. B. svedkyňa označila jednoznačne ako osobu, ktorá prišla v kritický večer k nim domov a pod zámienkou, že musí ísť na políciu, vylákala poškodeného von z domu. Tu treba uviesť, že obžalovaný a svedkyňa sa dobre poznali, bývali na jednej ulici, čo vo svojich výpovediach obaja potvrdili. Obžalovaný navyše uviedol, že do domu svedkyne L. H. prišiel niekoľkokrát aj ako policajt v rámci služobného zákroku. V kritický večer svedkyňa hovorila práve s obžalovaným (ďalšie dve prítomné osoby len videla), a preto vzhľadom na uvedené nie je dôvod spochybnit', že obžalovaného s určitosťou spoznala. Rovnako obžalovaného spoznal aj L. H., ktorý obžalovaného videl pri dverách, poznal ho z videnia, nakoľko má manželku oproti nim. Svedkyne A. H. a E. J. tiež potvrdili, že poškodený im povedal, že ho napadol A. B..

V ďalšom uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd v závere uviedol, najpodstatnejšie z pohľadu trestného práva je to, že rodinní príslušníci poškodeného s najväčšou pravdepodobnosťou nevypovedali v prípravnom konaní a následne na hlavnom pojednávaní o skutočnostiach, ktoré vnímali vlastnými zmyslami, ale vypovedali v zhode s popisom skutku, ktorý im prezentovali príslušníci Inšpekčnej služby, ktorí sa s nimi stretli. Je pravdou, že príbuzní poškodeného L. H., L. H., A. H. a E. J. vo svojich výpovediach uviedli, že 5 rokov po skutku ich vyhľadali príslušníci polície, ktorí vedeli o skutku, ktorého sa dopustil A. B. na poškodenom H. I.. Svedok L. H. na hlavnom pojednávaní na otázku obžalovaného, či mu policajti pred vykonaním výsluchu povedali všetko ako sa to malo stať uviedol, že áno. Z vyšetrovacieho spisu pritom nevyplyva, že by policajti pred začatím trestného stíhania boli aj za uvedeným svedkom. V spisovom materiáli sa nachádzajú len úradné záznamy zo šetrenia s poškodeným, L. H., E. J., A. H. zo dňa 26.11.2010, s K. A. E. zo dňa 03.12.2010 a správa Ústrednej vojenskej nemocnice SNP Ružomberok zo 06.12.2010, ktorej prílohu tvorí kópia traumatologického vyšetrenia. Svedkyňa L. H. uviedla, že dvaja policajti, ktorí prišli za ňou, o skutku všetko vedeli, došli si tieto informácie len overit'. A. H. uviedla, že policajti jej povedali, čo vedia, ale nevie to reprodukovať a E. J. uviedla, že policajti jej kladli otázky, nevie, či povedali aj meno A. B..

Bol toho názoru, že pokiaľ príslušníci Inšpekčnej služby disponovali informáciou, že došlo k spáchaniu trestného činu príslušníkom polície, bolo potrebné, aby si zistené skutočnosti pred začatím trestného

stíhania overili vyťažením osôb, ktoré sú, resp. by mohli byť na veci zainteresované a je logické, že ich museli oboznámiť s predmetom vypočúvania. Ak by uvedené osoby v procesnom postavení svedka vypovedali tak, ako im priebeh skutku a ďalšie okolnosti prípadu prezentovali príslušníci Inšpekčnej služby, nedošlo by k tým rozporom v ich výpovediach, na ktoré poukazuje súd. Navyiac, zo spisu vyplýva, že až na základe vyťaženia L. H. príslušníci Inšpekčnej služby žiadali lekársku správu z Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku. Výpovede príbuzných poškodeného nenesú známky „naučenosti“, sú spontánne, svedkovia vypovedali iba to, čo videli a počuli vlastnými zmyslami, z ich výpovedí nevyplýva, že by si na niektoré okolnosti spomenuli len na základe okolností uvádzaných príslušníkmi Inšpekčnej služby. Vzhľadom na uvedené ich považoval za vierohodné.

Poukázal i na to, že súd v napadnutom rozsudku taktiež uviedol, že práve matka poškodeného sa viackrát obžalovanému vyhrážala, že mu to „osladí“, pretože nech poškodený ako jej syn bol aký bol, ale pre ňu zostal vojnovým hrdinom a k služobným zákrokom príslušníkov PZ si vytvorila negatívny postoj, z čoho súd pravdepodobne usudzuje, že svedkyňa L. H. vypovedala nepravdu, aby sa tak pomstila obžalovanému. Súd si tento záver osvojil len na základe vyjadrenia obžalovaného. Uviedol, že svedkyňa v rámci konfrontácie s obžalovaným kategoricky poprela, že by niekedy obžalovanému povedala, že mu „zavará.“ Zároveň poukázal i na to, že záver o tom, že poškodený bol zbitý inou osobou, a že si zranenia nespôsobil sám, je dostatočne zrejmý z výsluchu K. E. a vyplýva aj zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu. Z dôvodu nespochybniteľnosti jeho záverov ohľadom mechanizmu vzniku uvedených zranení, intervenujúci prokurátor na hlavnom pojednávaní dňa 29.06.2023 navrhol vypočutie znalca, uvedený návrh však súd zamietol.

Opakovane zdôraznil, že výpoveď poškodeného z prípravného konania zo dňa 03.08.2012 ako aj výpovede svedkov - príbuzných poškodeného netrpia takými vadami, ktoré by ich robili nevierohodnými. Matka poškodeného a jeho otčim potvrdili, že v kritický večer poškodený nastúpil na základe výzvy obžalovaného do auta, a následne ho obžalovaný spoločne s ďalšími nestotožnenými mužmi odviezol preč. Poškodený sa domov vrátil za pár hodín zbitý, vystresovaný, pričom príbuzným uviedol, že ho zbil obžalovaný spolu s ďalšími dvoma mužmi, ktorých on nepoznal. Poškodený popísal celý priebeh incidentu, vrátane použitia zbrane, ktorou na neho mierili s otázkou, kde sú peniaze, ktoré mal údajne obžalovanému odcudziť.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Konanie na odvolacom súde

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry a obžalovaného. Verejné zasadnutie krajský súd vykonal v neprítomnosti obhajcu obžalovaného, ktorý žiadal, aby súd konal v jeho neprítomnosti a opatrovníčok nebohého poškodeného A. H. a E. J.. Obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomený, upovedomenie prevzal 12.02.2024.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí uviedol, že vzhľadom na podrobné oboznámenie odôvodnenia odvolania iba v stručnosti poukazuje na odôvodnenie odvolania zo dňa 02.10.20223 s tým, že odvolaciemu súdu navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný A. B. v konečnom návrhu uviedol, že trvá na svojej nevine a žiada odvolanie prokurátora zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania krajského prokurátora podľa § 316 Trestného poriadku, ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Celkom na úvod krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní už Okresný súd Trnava rozhodoval, keď rozsudkom zo dňa 26.07.2022, č. k. 7T/8/2014-489, obžalovaného A. B. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 65/11-22 zo dňa 02.01.2013 pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods.

2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie krajský prokurátor čo do výroku o vine, o treste ako aj proti konaniu, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo.

Následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 18.04.2023, č. k. 3To/91/2022-521, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po zrušení a vrátení veci okresnému súdu bolo jeho úlohou vysporiadať s vytýkanými formálno-procesnými nedostatkami napadnutého rozsudku, opätovne a starostlivo prehodnotiť výpovede obžalovaného, poškodeného a svedkov a opätovne vyhodnotiť vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku a následne rozhodnúť spôsobom zodpovedajúcim stavu veci a zákonu. Úlohou okresného súdu bolo ďalej posúdiť dôveryhodnosť výpovedí v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, prípadne vykonať aj ďalšie dôkazy, potreba ktorých v priebehu dokazovania vyvstane, všetky dôkazy vyhodnotiť jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom bolo potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Ďalšou povinnosťou okresného súdu bolo rozsudok aj náležitým spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania. Zároveň bolo potrebné sa dôsledne vysporiadať s odvolacími námietkami krajského prokurátora.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 29.06.2023 (č.l. 540-542 spisu) vyplýva, že samosudca podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol ako dôkaz vykonať výsluch znalca K. D., ktorého vypočutie navrhol krajský prokurátor, následne postupom podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy a to odpis registra trestov, odpovedí z lustrácií v rezorte GP SR, v databáze súdov a v Centrálnnej evidencii správnych deliktov a priestupkov.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd v prvom rade zistil, že okresný súd rešpektoval povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku, teda viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu, keď postupoval podľa pokynov vyjadrených v uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.04.2023, č. k. 3To/91/2022-521 (okresný súd odstránil nedostatky, najmä opätovne vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pričom sa riadil zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci), teda postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia, zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, krajský prokurátor mu v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal, jeho odvolacie námietky smerovali výhradne do spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom, kde krajský prokurátor polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá korešponduje s obžalobou a je založená na inom hodnotení dôkazov. Z obsahu jeho odvolania je zrejmé, že sa vôbec nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu, podľa neho výpoveď poškodeného z prípravného konania zo dňa 03.08.2012 ako aj výpovede svedkov - príbuzných poškodeného netrpia takými vadami, ktoré by ich robili nevierohodnými. Pokiaľ ide o výhrady krajského prokurátora voči hodnoteniu dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do

úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

K oslobodzujúcemu výroku

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci a následne vykonané dôkazy vyhodnotil individuálne ako i v súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a tak dospel k správne mu záveru, že nebolo jednoznačne a bez pochyb preukázané, že sa stal žalovaný skutok.

Krajský súd plne súhlasí so záverom okresného súdu, že po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a následnom hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne sa nemožno stotožniť s názorom obžaloby, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že skutok sa stal a v nadväznosti na to uznať vinu obžalovaného a uložiť mu trest. Tu platí, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal žalovaný skutok a že ho spáchal obžalovaný.

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku potom predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne závery. Krajský súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že z vykonaných dôkazov, či už išlo o výsluchy osôb, alebo listinné dôkazy, žiaden jednoznačne nepreukázal, že by obžalovaný v kritickom čase spoločne s ďalšími dvomi nestotožnenými osobami vydierali poškodeného a žiadali ho, aby vrátil ukradnuté peniaze, pričom mu mali bejzbalovou palicou a údermi a kopancami spôsobiť viaceré zranenia.

S prihliadnutím na obsah odvolacích námietok krajského prokurátora, v ktorých tento opätovne hodnotil vykonané dôkazy, pričom v súhrne zastával názor, že vykonané dôkazy potvrdzujú, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v obžalobe, naopak krajský súd, totožne ako okresný súd, je toho názoru, že pokiaľ ide o štruktúru usvedčujúcich dôkazov, táto je jednoznačne nedostatočná na preukázanie právne relevantnej skutočnosti, že sa skutok stal.

V celej dôkaznej situácii sa v podstate vyprofilovali počas hlavného pojednávania dva proti sebe stojace skupiny dôkazov, a to na jednej strane tvrdenia obžalovaného A. B., ktorý od okamihu vznesenia obvinenia vypovedal v zásade rovnakým spôsobom a to tým, že poškodeného poznal, keďže sa pred dvadsiatimi rokmi prisťahoval do obce G., kde bývali dvadsať metrov od seba. Boli dobrí kamaráti, avšak neskôr sa u poškodeného začali prejavovať psychické problémy. Začal požívať alkoholické nápoje. Bol agresívny voči rodičom, v dôsledku čoho tam museli ako príslušníci Policajného zboru vykonávať služobné zákroky, keď fyzicky napádal svoju matku a ostatných členov rodiny. K veci podstate vypovedal tak, že akúkoľvek trestnú činnosť poprel. Podrobne je jeho výpoveď rozvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na druhej strane zo spáchania stíhaného skutku obžalovaného v podstate priamo usvedčoval len poškodený H. I., ktorého výpoveď aj odvolací súd nepovažuje za jasnú, logickú, presvedčivú, vierohodnú a zároveň inými dôkazmi nespochybniteľnú.

Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že poškodeného H. I. nebolo možné na hlavnom pojednávaní vypočuť z dôvodu, že dňa XX.XX.XXXX zomrel, preto bola na návrh prokurátora v súlade s § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní 06.11.2018 prečítaná zápisnica o výsluchu poškodeného z prípravného konania z 03.08.2012. Poškodený vypovedal k veci tak, že niekedy na jeseň alebo v zime roku 2005 vo večerných hodinách niekto zazvonil, keď prišiel ku dverám, bol tam obžalovaný a dvaja neznámi muži, ktorých videl prvýkrát. Pri dverách stál len obžalovaný, ďalší muž sedel na mieste vodiča v aute a tretí muž stál na chodníku za autom. Spýtal sa obžalovaného kam má ísť, na čo mu povedal, že s nimi na policajnú stanicu. Myslel, že sa aj spýtal prečo, na čo mu nepriamo odpovedal, že na nejaké vypočúvanie. Chvilu jazdili po G., obžalovaný potom prikázal vodičovi, aby išiel pri kostole k nejakému mužovi, ktorého nepoznal, tu zostal stáť a obžalovaný vystúpil z auta a chvíľu sa s tým mužom rozprával. Obžalovaný potom nasadol naspäť a potom išli smerom von z dediny. Na jednej križovatke tvaru „T“, kde sa odbočiť doľava a doprava, neodbočili ani na jednu cestu, ale prešli cez križovatku rovno, pričom tu už pokračovala poľná cesta. Potom išli po tejto poľnej ceste asi jeden kilometer smerom k lesu. Bolo to na ceste vedúcej k C. L., pričom ešte neboli pri jazerách, keď vodič zostal stáť autom na poľnej ceste, muž vedľa neho vystúpil, prišiel k jeho dverám, ktoré otvoril a požiadal ho, aby vystúpil. Potom tam boli nejaké otázky typu „kde sú tie peniaze“ a začali ho biť. Muž s baseballovou pálkou ho niekoľkokrát udrel do boku a dozadu tak, že spadol na zem. Myslel, že vodič ho udrel aj pästou. Keď už bol na zemi, pociťoval bolesť v oblasti rebier, tváre a niektorého ucha, presne nevedel uviesť, ktoré ucho to bolo. V tom momente jeden znovu natiahol pištoľ, pravdepodobne to bol vodič, čo ju mal aj pred tým, vystrelil do vzduchu a pištoľ mu priložil k tvári s otázkou poslednej šance „kde sú tie peniaze“. Z neho akoby spadol všetok strach a obava, povedal im, že nič nemá, následne ho postavili a povedali mu, aby si natiahol na hlavu sveter alebo mikinu, čo mal na sebe a jeden alebo dvaja z nich povedali, aby neskúšal ísť do nemocnice, pretože už by sa z toho nedostal alebo že by si ho tam našli. Potom nasadli do auta a prišli preč.

Vzhľadom na uvedené, krajský súd zvažoval, ktorej z týchto výpovedí je potrebné uveriť, pričom verziu poškodeného svojimi výpoveďami podporili všetci jeho rodinní príslušníci (matka L. H., nevlastný otec L. H., sestra A. H., sestra K. E. J. a švagor O. J.). Spomedzi menovaných rodinných príslušníkov mala byť pri odchode poškodeného z rodinnému domu s obžalovaným a ďalšími dvomi podľa obžaloby nestotožnenými osobami len jeho matka. Žiadny z menovaných svedkov však v podstate nebol očitým svedkom udalostí opísaných v skutkovej vete obžaloby, ktoré sú predmetom trestného stíhania, teda v procesnej použiteľnej časti výpovedi nič relevantné ohľadom stíhanej trestnej činnosti neuviedli. Skutočnosti, ku ktorým sa menovaní svedkovia vyjadrili, boli len sprostredkované od samotného poškodeného, preto žiadna z výpovedí týchto svedkov v podstate nevznieva v neprospech obžalovaného. Naopak je treba dodať, že rodinní príslušníci poškodeného zhodne vypovedali, že keď ich po značnom odstupe od 08.10.2005 kontaktovali príslušníci Inšpekčnej služby, títo im sami povedali celý priebeh údajného stretnutia poškodeného s obžalovaným a s ďalšími dvomi mužmi, ktoré sa po dobrovoľnom nastúpení poškodeného do motorového vozidla zmenilo na nepríjemnú záležitosť, ktorá sa začala opakovaným kladením otázok „kde sú peniaze“ a po presune sa na lokalitu známu pod názvom H., kde všetci štyria vystúpili z auta a následne po niekoľkých úderoch baseballovou palicou poškodený padol na zem, padli varovné výstrely z pištole, poškodený dostal bitku a nakoniec ho obžalovaný s

dvomi ďalšími mužmi nechal dobitého na tomto mieste a pred odchodom sa mu vyhrážal, že ak vyhľadá lekársku pomoc alebo to nahlási na políciu, tak oni sa to dozvedia.

Vzhľadom na tento postup príslušníkov Inšpekčnej služby vznikli pochybnosti, či zmyslom svedeckých výpovedí menovaných svedkov (rodinných príslušníkov) namiesto objasnenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, nebolo len potvrdiť tvrdenia poškodeného H. I.. Vzhľadom na uvedené sa výpovede menovaných svedkov (rodinných príslušníkov) javia len ako formálne, pretože dotknuté údaje, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu, vypovedali až potom, čo sa uvedené skutočnosti žalovaného skutku mali dozvedieť od príslušníkov Inšpekčnej služby.

V súvislosti s touto skutočnosťou je okrem iného zaujímavé, že príslušníci Inšpekčnej služby sa skutočnosťou ohľadom spáchania žalovaného skutku mali dozvedieť až s odstupom piatich rokov, pričom v porovnaní so C. v menšej obci G. sa o tom vôbec nehovorilo, čo potvrdil svedok K. P.. Tento mal údajne vidieť tmavé auto, v ktorom obžalovaný spolu s ďalšími dvomi mužmi vozil poškodeného po dedine, čo však svedok jednoznačne poprel.

V ďalšom rade krajský prokurátor poukázal na to, že obžalovaného zo spáchania skutku okrem výpovede poškodeného z prípravného konania a svedeckých výpovedí vyššie menovaných rodinných príslušníkov usvedčuje najmä výpoveď svedkyne L. H., matky poškodeného, ktorú výpoveď podľa krajského prokurátora nie je dôvod spochybniť. Naopak krajský súd k výpovedi tejto svedkyne uvádza nasledovné.

Svedkyňa L. H., matka poškodeného okrem iného vypovedala, že bolo to večer, poškodený večeral a niekto zazvonil. Išla otvoriť videla troch chlapov, jedného pri dverách na schodoch - obžalovaného, druhý stál pri garáži a ďalší, kde sa berie pošta, ako majú schody, tam je stĺpik v areáli na ulici. Obžalovaný sa opýtal, či je poškodený doma a povedala, že je. Otočila sa a zavolała na poškodeného. Okamžite skočil, ani sa jej neopýtal čo je a spýtala sa obžalovaného, že čo od neho chcú. Odpovedal, že ho berú na policajnú stanicu. Potom vyšiel aj jej manžel a videli ako ide poškodený sám do auta. Prešli tri-štyri hodiny, nezdalo sa jej to, tak volala na políciu, že obžalovaný zobral jej syna, že idú niečo vybavovať a oni jej povedali, že tam nikto nie je. Ďalej uviedla, že pre poškodeného prišli spolu s obžalovaným M. a N.. Túto výpoveď svedkyne L. H., matky poškodeného krajský súd v zhode s krajským prokurátorom hodnotí ako pravdivú a vierohodnú, no treba zdôrazniť, že táto výpoveď vôbec nie je jednoznačná, precízne usvedčujúca, lebo správne okresný súd poukázal na to, že pri jej celkovom posúdení vystúpili do popredia dve skutočnosti. Matka poškodeného vypovedala, že spolu s obžalovaným prišli na aute ďalší dvaja muži. Jedného z nich spoznala a malo ísť o L. M.. Z prečítaných výpovedí bývalých kolegov L. M. (K. B., D. B., D. C., K. D., K. K., D. Q. a A. J.) však jednoznačne vyplynulo, že tento nemohol byť 8. októbra 2005 v čase približne o 20:00 hod. pred rodinným domom číslo XXX G. G., pretože jeho prípadné vzdialenie sa z pracoviska by si všimol minimálne pracovník, ktorému bol pridelený ako pomocník na stroji. Celý priestor zamestnávateľa L. M. bol pokrytý kamerami a oplotený. Matka poškodeného označila aj druhého muža, ktorý mal v daný večer prísť s obžalovaným na ich dvor a to K. N., ktorého nepoznala a jeho meno jej mal povedať poškodený. Poškodený vo svojej výpovedi v prípravnom konaní okrem iného uviedol, že nepoznal L. M. ani K. N. a ich mená mu nič nehovorili. Sestra poškodeného A. H. vypovedala, že poškodený jej okrem obžalovaného žiadne ďalšie mená nepovedal. Sestra poškodeného E. J. vypovedala, že sa jej zdalo, že poškodený ďalších dvoch mužov, ktorí mali v ten večer prísť spolu s obžalovaným, nepoznal. Mená L. M. a K. N. mala od svojej matky, ktorá L. M. spoznala a o K. N. sa rozprávali ďalší ľudia.

A v konečnom dôsledku aj svedkyňa L. H., matka poškodeného mala gro informácií, ktoré pred súdom uvádzala, opäť len sprostredkované od samotného poškodeného. Ani ona sama svedkom udalostí medzi obžalovaným a poškodeným opísanými v obžalobe, až na jednu udalosť, kedy mal poškodený nastúpiť spolu s obžalovaným a dvomi neznámymi osobami do osobného motorového vozidla, v podstate nebola. Preto aj k námietke krajského prokurátora v spojitosti s vierohodnosťou výpovede svedkyne L. H., matky poškodeného v tom smere, že napriek odchýlkam v detailoch skutku vo všetkých ostatných podstatných okolnostiach vypovedala vždy rovnako, krajský súd uvádza, že vo všeobecnosti sa s takýmto názorom, resp. spôsobom hodnotenia vierohodnosti výpovedí stotožňuje, avšak v prípade tohto skutku svedkyňa o skutočnostiach, ako sa skutok mal stať, ktoré sú tie rozhodujúce, práve tieto mala svedkyňa len sprostredkované od poškodeného, pričom nič iné v konaní obžalovaného, čo by bolo potrebné pre kvalifikáciu jeho konania ako trestného činu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 k § 235 ods. 1, ods. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, neuviedla.

V nadväznosti na to potom nie je možné prehliadnuť ani na ďalšie skutočnosti, ktoré vyvolávajú pochybnosti o vine obžalovaného. Predovšetkým ide o závery znaleckého posudku č. 26/2011 vypracovaného znalcom MUDr. Mariánom Pamulom. Tento na jednej strane vyjadril súhlas s tým, že v mechanizme vzniku zranenia sa mohli uplatniť údery, tak ako ich opisoval poškodený a zranenia

v oblasti ľavého ramena, driekovej oblasti, ľavého stehna, prípadne i ľavej strany hrudníka mohli byť spôsobené údermi tvrdým tupým predmetom akým je napríklad baseballová palica. Na druhej strane by znalec pri stredne silnej až silnej intenzite vedených úderov, hlavne baseballovou palicou, predpokladal závažnejšie poranenia počnúc zlomeninami, prípadným vnútornými krvácaním a podobne. Na základe týchto záverov znaleckého dokazovania nie je možné s určitosťou potvrdiť, že popísané zranenia poškodeného vznikli takým spôsobom, ako tvrdil poškodený, teda opakovanými údermi bejzbalovou palicou ako i kopaním a bitím do tela poškodeného, nakoľko pri stredne silnej až silnej intenzite vedených úderov, hlavne baseballovou palicou, znalec predpokladal závažnejšie poranenia, ktoré však vykonaným dokazovaním neboli u poškodeného prítomné a ani preukázané.

Naproti tomu sú výpovede viacerých svedkov o tom, že poškodený bol požívateľom alkoholu. Skutočnosť, že pod vplyvom alkoholu bolo správanie poškodeného agresívne, dosvedčuje vo svojej výpovedi len matka poškodeného, svedkyňa L. H.. Ostatní rodinní príslušníci sa vo svojich výpovediach k problému poškodeného s požívaním alkoholických nápojov vyjadrovať nechceli, avšak nevlastný otec poškodeného, svedok L. H., uviedol, že poškodený takéto problémy mal a viackrát sa domov vrátil ako dobytý v dôsledku pádu na vozovku, keď sa pešo pod vplyvom alkoholu presúval domov. O závislosti poškodeného na alkohole svedčí tiež správa z Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela Pezinok, z ktorej je zrejmé, že poškodený bol v tejto nemocnici pravidelne hospitalizovaný (v období od 17. decembra 2004 do 23. marca 2007 šesť hospitalizácií) ako aj prepúšťacia správa z Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku, kde bol poškodený hospitalizovaný od 10. do 26. októbra 2005. Poškodený nastúpil na liečbu v ružomerskej nemocnici len päť dní po tom, ako malo dôjsť ku skutku, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Pri prijíme poškodený neudával žiadne bolesti hlavy a röntgenové vyšetrenia nepotvrdili žiadnu čerstvú zlomeninu. Naproti tomu poškodený v prípravnom konaní vypovedal, že zlomeninu rebra mu zistili práve v Ružomberku.

Ak aj krajský prokurátor poukázal na to, že v danom prípade sa však súd pri hodnotení dôkazov nezaoberal otázkou, či poškodený v kritickom čase bol pod vplyvom alkoholu alebo nie, k tomu krajský súd uvádza, že skutočnosť, či poškodený bol alebo nebol pod vplyvom alkoholu nemá až taký rozhodujúci vplyv na priebeh skutku vrátane vzniku zranení poškodeného, nakoľko aj v prípade, ak by poškodený alkohol vôbec nepil, nie je vylúčené, že by k vzniku týchto zranení mohlo dôjsť vlastným konaním poškodeného alebo zavineným konaním iného páchatela. Vzhľadom na odstup času od spáchania skutku a najmä skutočnosť, že poškodený zomrel, nemal okresný súd možnosť sa touto otázkou zaoberať a navyše je potrebné uvedomiť si, že od odchodu poškodeného z domu až po jeho návrat a vyhľadanie lekárskej pomoci uplynulo niekoľko hodín.

Útokú obžalovaného na poškodeného nezodpovedajú ani správy o povesti obžalovaného a poškodeného od obce, hodnotenie obžalovaného zo služobnej činnosti, ale aj odpis registra trestov obžalovaného, či výpis z evidencie jeho priestupkov. Z nich vyplýva, že obžalovaný sa nikdy nedopustil žiadneho protiprávneho konania, nebol riešený Mestskou políciou Skalica za priestupok. Z hodnotenia služobnej činnosti obžalovaného vyplýva, že vo funkcii staršieho referenta oddelenia kriminálnej polície je zaradený od 1. marca 2010. Úlohy, ktoré sú mu ukladané nariadenými služobnými funkcionármi, plní včas a zodpovedne. V služobnom styku s občanmi a stránkami vystupuje slušne a korektne s rešpektovaním zásad etiky a morálky. Pre jeho kamarátsku povahu obľúbený v kolektíve, v mieste svojho bydliska požíva dobrú povesť, žije usporiadaným rodinným životom. Ide o skúseného policajta, ktorý dosahuje veľmi dobré výsledky na úseku svojho služobného zaradenia a za dosahované výsledky bol niekoľkokrát disciplinárne odmenený. Naproti tomu z odpisu registra trestov poškodeného vyplynulo, že poškodený mal evidované tri záznamy. Z úradného záznamu o telefonickom rozhovore s Ústrednou evidenciou Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže vyplynulo, že poškodený bol vo väzbe v Leopoldove v období od 28. júna do 6. decembra 2004 a vo výkone trestu v Hrnčiarovciach nad Parnou v období od 19. augusta 2010 do 16. mája 2011, kedy bol podmienene prepustený.

Pokiaľ ide o motív, ani tento (okrem výpovede poškodeného) nebol ničím preukázaný, nakoľko sa krajskému súdu javilo ako ťažko uveriteľné, že by obžalovaný ako dlhoročný príslušník D. E. sa mal vydieraním snažiť získať od poškodeného akékoľvek finančné prostriedky, keď matka poškodeného i jeho nevlastný otec vypovedali, že nevlastnil žiadny majetok a ani väčší obnos peňazí, preto aj z tohto hľadiska výpoveď poškodeného za existujúcej dôkaznej situácie nie je dostatočným dôkazom na preukázanie viny obžalovaného.

V súhrne potom možno uviesť, že výpoveď poškodeného vzhľadom na jej obsah a osobnosť poškodeného neposkytla nespochybniteľný dôkaz o tom, že predmetný skutok sa stal. Vo všeobecnosti by výpoveď poškodeného bolo možné pri existencii iných podporných výpovedí akceptovať ako vierohodnú, avšak v danej veci takéto dôkazy absentujú. Okrem toho výpovede rodinných príslušníkov poškodeného, závery znaleckého skúmania zranení poškodeného ako i relácie na poškodeného

vniesli do hodnotenia výpovede poškodeného opodstatnené pochybnosti o tom, či táto výpoveď reálne odzrkadľuje priebeh konania obžalovaného. Preto aj s prihliadnutím na znalecké závery v spojení so všetkými v konaní dokázanými skutočnosťami nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, že na jednej strane výpoveď poškodeného jednoznačne objektívne a pravdivo potvrdzuje konkrétnu udalosť, jej priebeh a jej jednotlivé prvky, a na druhej strane výpoveď obžalovaného nie a nemá ani žiaden vplyv na zisťovanie podstatných okolností. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa o nevierohodnosti výpovede poškodeného, stotožnil sa aj so záverom, že nebolo nado všetku pochybnosť výpoveďou poškodeného preukázané, že skutok kvalifikovaný ako trestný čin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný, sa stal.

Totížto dôkaz takého charakteru, akým je svedecká výpoveď poškodeného H. I., aby bol spôsobilý usvedčiť obžalovaného z akéhokoľvek trestného činu, musí spĺňať tie najnáročnejšie požiadavky na presvedčivosť a na jednoznačný súlad s prípadnými ďalšími subjektívnymi i objektívnymi dôkazmi. Len nespochybniteľné tvrdenia takéhoto priameho dôkazu môžu byť podkladom pre záver o vine osoby postavenej pred súd. Tento záver musí byť bezpečne a spoľahlivo preukázaný, nesmie vyvolávať ani najmenšie pochybnosti, či neobjasnené otázky.

Ak teda „vylúčime“ dôkaz viny obžalovaného spočívajúci vo výpovedi poškodeného, na uznanie viny obžalovaného zostávajú v podstate len dôkazy nepriame – výpovede rodinných príslušníkov poškodeného, výpoveď svedka K. E., závery lekárskeho nálezu chirurgickej zákrokovej ambulancie Nemocnice s poliklinikou Skalica, lekárska správa Ústrednej vojenskej nemocnice Ružomberok, ktoré však samy osebe nepostačovali pre uznanie viny obžalovaného bez najmenších pochybností.

Naopak po vyhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov má aj krajský súd za to, že štruktúra použiteľných usvedčujúcich dôkazov je v tejto trestnej veci natoľko slabá, že neumožňuje vysloviť nepochybný záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. I keď indicie v tomto smere sú, na ich usvedčenie v zhode s názorom okresného súdu chýba taká komplexná sústava dôkazov, ktorá by sa vzájomne doplňovala, bola by logická, ničím nenarušená a vo svojom celku by nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčovala z jeho spáchania práve obžalovaného, ale súčasne by vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru. V prejednávanvej veci ale takýto stav nenastal.

Hoci v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní došlo k vyčerpaniu všetkých ďalších dôkazných možností, je zrejmé, že tieto dôkazy nevytvárajú ucelenú reťaz jednoliatych dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného, a preto odvolací súd je toho názoru, že rozhodnutie okresného súdu v zmysle zásady „in dubio pro reo“ je v súlade so zákonom.

Preto k argumentácii krajského prokurátora vo vzťahu k prejednávanému skutku, ktorú uvádza vo svojich odvolacích námietkach, má krajský súd za potrebné dodať, že podstatným faktorom je, že prokuratúre sa nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Naopak krajský súd zastáva ten názor, že krajským prokurátorom tvrdená konštrukcia stíhanej trestnej činnosti bola vykonaným dokazovaním preukázaná len v takom stupni pravdepodobnosti, ktorý súdu neumožnil vysloviť záver o vine obžalovaného, nakoľko túto je potrebné v trestnom konaní preukázať bez rozumných pochybností, a to vykonanými dôkazmi. Nemožno ju odvodzovať z predpokladov ani z domnienok, hoci by boli akokoľvek logické. Takéto dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa skutok vôbec stal ako i to, že ho spáchal obžalovaný, neboli v prvostupňovom konaní vykonané. Prokurátor ani v odvolaní proti napadnutému rozsudku, neuviedol dôkazy, alebo skutočností, ktoré majú z dôkazov vyplývať, a zároveň preukázať, že sa stíhaná trestná činnosť, ktorej sa mal dopustiť obžalovaný, stala tak, ako uvádza obžaloba.

Z pohľadu vyššie uvedeného krajský súd len dodáva, že to, že sa skutok naozaj stal, nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti (a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa). Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovanej osoby. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného) obžalovanú osobu spod podanej obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazne bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak

nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“.

V tomto smere krajský súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine len o jednoznačne zistené fakty a nie o konštrukcie skutkového deja, domnienky, indície, resp. vinu obžalovanej osoby vyvodzoval len na pravdepodobných skutkových záveroch. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obžalovanú osobu najpriaznivejšia (obdobne pozri R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam krajského prokurátora, ktoré boli v rozpore s touto základnou zásadou a ktoré smerovali len do iného hodnotenia vierohodnosti dôkazov o vine obžalovaného.

Krajský súd na záver len konštatuje, že okresný súd správne rozhodol, keď opatrovnícky poškodeného neb. H. I. a to A. H., H. I. a E. J., H. I. s nárokom na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 288 ods.3 Trestného poriadku odkázal na civilný proces, nakoľko súd takýmto spôsobom vždy rozhodne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd nepovažoval odvolanie krajského prokurátora za dôvodné, napadnutý rozsudok okresného súdu považoval za správny a zákonný, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto rozhodnutia.

Toto uznesenie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.